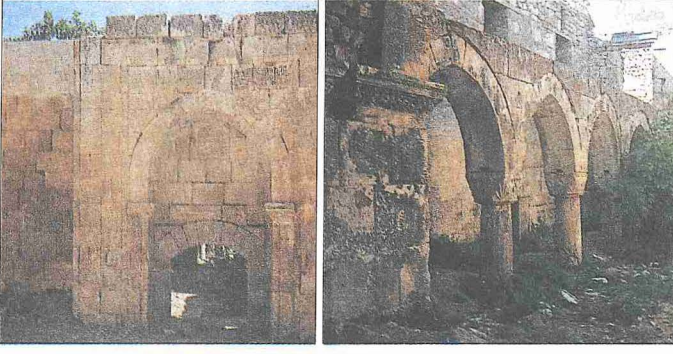

Emîr
Sinâneddin
Medresesi'nin
taçkapısı
ve içinden
bir görünüşü -
Korkuteli /
Antalya

tülü molla odaları dışarıya ufak mazgal- larla açılmakta, yalnız sol taraftaki orta odada bir pencere görülmektedir. Boyutları aşağı yukarı birbirine eşit olan düzgün görünüşlü odaların hepsinin giriş kapılarındaki basık kemerler blok tek taştan oyulmuş, üstlerine de muntazam taş söveli daha küçük birer sivri kemer- li pencere oturtulmuştur. Medresenin iki kat boyunca yükselen ana eyvanı, dar olan giriş eyvanından görünüş itibarıyla hemen ayrılmakta ve azametiyle dikkat çekmektedir. Ana eyvanın cephesi giriş eyvanında da olduğu gibi tamamen, içi ise ikinci kat seviyesine yerleştirilen ve taçkapıdakiler gibi antik yapılardan devşirilmiş olan bir silmeye kadar kesme taş kaplamadır. Eyvanın güney duvarın- da bir mihrap, onun karşısında bir niş ve orta eksen üzerinde de dışarıya ba- kan bir pencere vardır. Medresenin yaz- lık dersane ve mescidi durumundaki bu mekânın sağ ve solunda revaklardan girilen kareye yakın iki oda yer almak- ta, ahşap hatıl yerlerinden bunların da üstünde girişin sağ ve solunda olduğu gibi aynı planda birer oda bulunduğu anlaşılmaktadır. Boyutları diğerlerinden daha büyük olan ve doğu cephesinden birer pencere ile dışarıya açılan bu oda- lar medresenin kışlık dershaneleridir.

Girişin sağ ve solundaki odaların içi- den merdivenle çıkılan ikinci katın du- varları moloz taşlardan yapılmış ve ha- len dökük olan sıvayla kaplanmıştır. Bir- biriyle bağlantısı bulunmayan her iki ka- natta da odaların açıldığı koridorun nasıl bir örtü sistemine sahip olduğu belli de- ğildir; ancak bunun ahşap direklere otu- ran meyilli çatı olması muhtemel görü- nmektedir. Alt kattakilerin tam üstüne rastlayan ikinci kattaki odaların kapıları düz ahşap hatılıdır ve üst kısımlarında da birer küçük dikdörtgen pencere bu- lunmaktadır. Yanlardaki üçer oda aşağı- dakiler gibi beşik tonoz örtülüdür; ana eyvanın sağında ve solunda yer alan bu-

yük odaların ise döşemeleri gibi örtüle- ri de yıkılmış vaziyettedir. Üst kattaki odaların dış cephelerine pencere açıl- mış, küçük mazgal aralıklarıyla yeti- nilmiştir. Alt kata göre daha sade oldu- ğu göze çarpan ikinci katın tek süslü ye- ri, merdivenlerden çıkınca revaklara açıl- an girişlerle köşelerdeki büyük odala- rın kapılarının üstüne konulan devşir- me taş hatıllardır.

BİBLİYOGRAFYA :

Evliya Çelebi, *Seyahatnâme*, IX, 282; *Düvel-i İslâmiyye*, s. 289; İ. Hakkı Uzunçarşılı, *Kitabeler*, İstanbul 1929, II, 241, 249-250; Süleyman Fikri Erten, *Antalya Vilâyeti Tarihi*, İstanbul 1940, s. 82; a.m.f., *Antalya Tarihi*, Antalya 1948, s. 46-50; R. M. Riefstahl, *Cenubu Garbî Anadolu'da Türk Mimarisi* [trc. Cezmi Tahir Berklin], İstanbul 1941, s. 73; B. Fleming, *Landschaftsgeschichte von Pamphylien, Pisidien und Lykien in Spät-mittelalter*, Wiesbaden 1964, s. 73, 76-77, 81-82; Sait Kofoğlu, *XIII-XV. Yüzyıllar Güney-Batı Anadolu Tarihi, Hamid Oğulları Beyliği* (dok- tora tezi, 1993), MÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü, s. 132, 143, 150-154, 157, 182-183; Mehmed Ârif, "Anadolu Tarihinden: Hamid Oğulları", *TOEM*, sy. 3 (1328), s. 942, 944; Ali, "Teke Emâ- ret-i", *TTEM*, sy. 14 (1343), s. 79-80; M. C. Şe- habeddin Tekindağ, "Teke Oğulları", *İA*, XII/1, s. 129-130.

SAİT KOFOĞLU

EMİR SULTAN

(ö. 833/1429 [?])

Bursalı meşhur sûfi,
Yıldırım Bayezid'in damadı.

Buhara'da doğdu. Asıl adı Şemseddin Muhammed'dir. Seyyid olduğu için "Emîr", çömlekçilik yaparak geçimini sağladığı için "Külâl" unvanları verilen ve Emîr Kü- lâl diye tanınan babası Seyyid Ali Buha- ra'nın tanınmış mutasavvıflarındandır. Seyyid Ali, Bahâeddin Nakşibend'in ay- nı unvanı taşıyan mürsidi Emîr Külâl ile karıştırılmamalıdır. Emîr Sultan'ın 770 (1368-69) yılı civarında doğduğu tahmin edilmektedir. Çocukluk yılları hakkında bilgi bulunmamakla birlikte iyi bir tah- sil gördüğü söylenebilir. Bizzat kendi ifa-

desine dayanılarak yazıldığı söylenen me- nâkıbnâmelerin birçoğuna ve onlara da- yanan tarih ve biyografi kitaplarına gö- re soyu yedinci kuşakta on ikinci imam Muhammed el-Mehdî el-Muntazar'a ula- şır. Bazı menâkıbnâmelerde Muhammed el-Mehdî'den önceki isim Hasan el-As- kerî yerine Ali şeklinde kaydedilmiştir. Ancak Muhammed el-Mehdî'nin küçük yaşta vuku bulduğu kabul edilen gay- bet* i ve dolayısıyla evlenmemiş olması, bu soy seçeresi hakkında tereddütlere ve çeşitli te'villere yol açmıştır. Onun İmam Mehdi'nin değil sekizinci imam Ali er-Rı- zâ'nın soyundan geldiği söylenmişse de (Mehmed Şemseddin, s. 4) Ali er-Rızâ'nın Muhammed et-Taki'den başka oğlu ol- madığı bilindiğine (Tabersî, s. 329) ve kaynaklarda Muhammed et-Taki'nin so- yundan geldiğine dair bir rivayet bulun- madığına göre bu görüş de doğru ol- mamalıdır. Akrabası olduğunu söyleyen Emîr Hasan Nûrî, Emîr Sultan'ın yedinci İmam Mûsâ el-Kâzım'ın oğlu İbrâhim'in soyundan geldiğini bildirerek farklı bir silsile kaydeder. İmam Mûsâ el-Kâzım'ın gerçekten İbrâhim adlı bir oğlu bulun- duğuna göre en mâkul rivayetin bu ol- duğu düşünülebilir.

On yedi on sekiz yaşlarında iken ba- bası vefat eden Şemseddin Muhammed, muhtemelen bir süre çömlekçilik yaptık- tan sonra Seyyid Usûl, Seyyid Nâsır, Sey- yid Ni'metullah, Ali Dede, Baba Zâkir gi- bi mutasavvıflarla hacca gitmek üzere Buhara'dan ayrıldı. Birkaç yıl Medine'- de kaldıktan sonra Bağdat'a uğrayarak tezkire müellifi Âşık Çelebi'nin cediti Sey- yid Muhammed en-Nattâ'nın misafiri ol- du. Ardından onunla birlikte Anadolu'- ya geçti. Karaman, Niğde, Hamid-ili, Kü- tahya ve İnegöl yoluyla Bursa'ya gitti. Kafileye yol boyunca kandil şeklindeki bir nurun rehberlik ettiği, bu nurun sön- düğü yere defnedileceğinin kendisine bildirildiği rivayet edilir. Bursa'ya Yıldır- ım Bayezid zamanında geldiği biliniyor- sa da tarihi kesin olarak belli değildir. Menâkıbnâme müellifi Hüsâmeddin ile tarihçi Âlî, Niğbolu Muharebesi sırasın- da (798/1396) Bursa'da bulunduğu ke- sin olan Şemseddin Muhammed'in ev- lenmesinden bahsederken Yıldırım Ba- yezid'in bu sırada Eflak seferinde oldu- ğunu söylerler ki bu takdirden 1394'ten önce Bursa'ya gelmiş olmalıdır. Bursa'- da ilk olarak Pınarbaşı'na veya Gökdere civarındaki bir mağaraya ya da bir sav- maaya yerleştiğine dair farklı rivayetler vardır. İlk ikamet yerinin türbesinin bu-

lunduğu mahal olduğu da söylenir. Bursa'da şöhreti kısa zamanda yayılan Şemseddin Muhammed giderek şehrin en çok saygı gören şahsiyetlerinden biri haline gelir; Emîr Sultan veya Emîr Seyyid adlarıyla anılmaya, ulemâ ve meşâyih arasında da itibar görmeye başlar. Zâhir ilimleri sahasında kendisini imtihanına çekmek isteyen Molla Fenârî, Molla Yegân, Alî-i Rûmî gibi âlimlerin onun mânevî gücü karşısında bir süre ağız açamadıkları ve onlarla giriştiği tartışmadan başarıyla çıktığı şeklindeki rivayetlerden onun bu âlimlerle yakın münasebeti olduğu anlaşılmaktadır. Emîr Sultan bu yıllarda Molla Fenârî'den Sadreddin Konevî'nin *Miftâhu'l-ğayb*'ini okuyup istinsah etmiş ve bu nüshaya Molla Fenârî bir icâzetnâme yazmıştır (Taşköprizâde, s. 55).

Emîr Sultan'ın Yıldırım Bayezid'in kızı Hundi Hatun ile evlenmesi kaynaklarda farklı şekillerde anlatılmaktadır. Menâkıp kitaplarına göre Hundi Hatun rüyasında gördüğü mânevî işaretler üzerine, Rumeli taraflarında seferde bulunan babasının rızâsını almadan Emîr Sultan ile evlenmiş, dönüştü durumu öğrenen padişah gazaba gelerek kızıyla damadını öldürmek üzere Süleyman Paşa maiyetinde kırk kişilik bir kuvvet göndermiş, ancak Emîr Sultan'ın kerametiyle bunlar birer "kadîd" kesilmiştir. Bursa'nın Yıldırım semtindeki Kaditler Mezarlığı'nın adının bu olaydan kaynaklandığı rivayet edilmektedir. Bunun üzerine Molla Fenârî Yıldırım'a, öldürülmesini emrettiği zatın peygamber soyundan bir kişi olduğunu, Anadolu'ya şimdiye kadar böyle değerli bir zatın ayak basmadığını, onun kayınpederi olmasının kendisi için büyük bir şeref vesilesi olduğunu, kendisini öldürmek için gönderdiği adamların bir anda kadîde dönüştüğünü belirtirken, kendisine bir daha tecavüz edilirse bütün şehrin helâk olacağını bildiren bir mektup göndermiştir (metni için bk. Baldırzâde, *Rauza-i Evliyâ*, vr. 9^b-10^a; Mehmed Şemseddin, s. 6). Molla Fenârî'yi Emîr Sultan'ın kerametine şahit göstermek isteyen bu mektubun tarihî bir vesika olma ihtimali zayıf bulunmakla birlikte onunla münasebetlerinin iyi olduğunu göstermesi bakımından önemlidir. Öte yandan Mecdî ve Belîğ, padişahın çok sevip saydığı Emîr Sultan'la kızını kendi rızâsıyla evlendirdiğini söylerler ki doğrusu da bu olmalıdır.

Molla Fenârî gibi bazı büyüklerin de yardımıyla Emîr Sultan, Yıldırım Bayezid'in Timur tarafından gönderilen elçileri öldürtmesine engel oldu. Ankara Savaşı'nın ardından Bursa'nın Timur ordusu tarafından işgali sırasında Molla Fenârî ve İbnü'l-Cezerî ile birlikte Emîr Sultan da Kütahya'da bulunan Timur'un huzuruna götürüldü. Bir süre sonra serbest bırakılarak yine Molla Fenârî ile birlikte Bursa'ya döndü. II. Murad'ın, amcası Mustafa Çelebi'ye karşı sürdürdüğü mücadelede hükümdarın yanında yer aldı. Mustafa Çelebi büyük bir kuvvetle Bursa'ya yaklaşırken padişahın Emîr Sultan'a başvurup amcasına karşı yürüttüğü mücadelede onun sözlerinden cesaret aldığı, olaydan sonra kendisine daha çok bağlandığı, huzurunda diz çöküp oturduğu rivayet edilir.

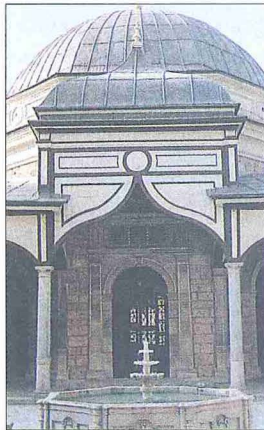
II. Murad tarafından 1422'de yapılan İstanbul kuşatmasına Emîr Sultan da katıldı. Bu kuşatmanın tarihini yazan Bizans tarihçisi Ioannec Kananoc, Emîr Sultan'ın 500 kadar dervişle birlikte büyük bir debdebeyle padişahın ordugâhına geldiğini, hücum vakti olarak tayin ettiği 24 Ağustos Pazartesi günü öğleden bir saat sonra dervişlerinin başında at üstünde kılıç ve kalkanyla surlara yaklaşıp kılıcını çekerek üç kere saldıktan sonra hücumu geçtiğini, bu işareti üzerine Türk ordusunun taarruza kalktığını anlatır.

Emîr Sultan'ın vefat tarihi kesin olarak bilinmemektedir. Bu konuda 831, 832, 833 ve 837 yılları verilmekteyse de en kuvvetli ihtimal 833 (1429) tarihidir. Bursalı Ahmed Paşa'ya ait olduğu söylenen, "İntikâl-i Emîr Sultân'a / Oldu târîh intikâl-i Emîr" beytindeki "intikâl-i Emîr" terkihi 833 (1429) yılını vermektedir. Ancak bu beyit Ahmed Paşa'ya ait ise Emîr Sultan'ın vefatından oldukça sonra yazılmış olacağından 833 yılının kesin olarak Emîr Sultan'ın vefat tarihi-

ni gösterdiği söylenemez. Emîr Sultan'ın vefat tarihi hakkında bilgi vermeyen eski kaynaklar onun Bursa'da çıkan bir veba salgınında öldüğünü kaydetmekle yetinirler. Cenaze namazı o sırada Bursa'da bulunan Hacı Bayrâm-ı Velî tarafından kılınan Emîr Sultan bugün türbesinin bulunduğu yere defnedildi.

Bütün kaynaklar Yıldırım Bayezid, Çelebi Mehmed ve II. Murad'ın Emîr Sultan'a saygı gösterdiklerini, sefere giderken onun eliyle kılıç kuşanıp duasını aldıklarını belirtir. Padişahlara kılıç kuşatma geleneği, Emîr Sultan'ın Hammer'e göre Yıldırım Bayezid'e, Atâ Bey'e göre ise II. Murad'a kılıç kuşatmasıyla başlamıştır. Osmanlı padişahları Emîr Sultan'ın vefatından sonra da ona hürmet göstermeyi sürdürmüşler, Bursa'ya geldiklerinde türbesini mutlaka ziyaret etmişlerdir. II. Bayezid ile Yavuz Sultan Selim'in Emîr Sultan'ın sandukasının örtüsü altına girip uzun süre dua ettikleri bilinmektedir. Menâkıbnâme müellifi Ni'metullah'ın "eimme-i ma'sûmîn'den "ismet-i kesbiyye" sahibi olarak tanıttığı ve muhtemelen İmâmîyye mezhebine mensup olan Emîr Sultan'ın Sünnî Osmanlı muhitinde bu kadar büyük itibar kazanması üzerinde durulması gereken bir husustur.

Emîr Sultan'ın mensup olduğu tarikat konusunda kaynaklarda verilen bilgiler oldukça çelişkilidir. Bazı kaynaklarda Halvetiyye'nin (Mehmed Şemseddin, s. 4), bazılarında da Nakşibendiyye'nin Nurbahşiyye (Mecdî, s. 77) koluna mensup olarak gösterilirse de Nakşibendiyye'nin Nurbahşiyye adlı bir kolu bulunmadığından son bilgi yanlıştır. Halvetiyye'nin ise silsilesi Kübreviyye'ye ulaşan Nurbahşiyye adlı bir şubesi vardır. Ancak bu şubenin kendisine nisbet edildiği Seyyid Muhammed Nurbahş'ın Emîr Sultan'ın vefatından yaklaşık otuz beş yıl sonra (869/1465) öldüğü bilindiğine göre (Harîrîzâde, III, vr. 205^b) ona mensup olması da çok uzak bir ihtimaldir. Atâ'nın *Zeyl-i Şekâik*'te kaydettiği silsileyi dikkate alarak Emîr Sultan'ın babası Seyyid Ali'den, onun da Hâce İshak-ı Huttalânî'den (ö. 826/1423) tarikat aldığını ve tarikatın Ali el-Hemedânî (ö. 786/1384), Muhammed Mazdekânî, Alâüddevle-i Simnânî (ö. 736/1336), Nûreddin İsferyânî, Ahmed Zâkir-i Curfânî, Ali Lala şeklinde yürüyerek Necmeddîn-i Kübrâ'ya (ö. 618/1221) ulaştığını ve dolayısıyla Emîr Sultan'ın Kübreviyye tarikatına mensup olduğunu söylemek mümkündür. Öte yan-

Emîr Sultan
Türbesi -
Bursa

dan halifelerinden Hasan Efendi *Müzîlû's-şükûk*, Lutfullah Efendi de *Cenâhu's-sâlikîn* adlı eserlerinde, bizzat kendisinden iştmiş olduklarını söyleyerek şeyhin tarikat silsilesini babadan oğula intikal ettirip on iki imam kanalıyla Hz. Ali'ye ulaştırırlar.

Kaynaklarda uzun boylu, güzel yüzlü, seyrek sakallı olarak tanımlanan Emîr Sultan'ın on iki terkli taç üstüne yeşil imâme sardığı, ömrünü derin bir zühd ve takvâ içinde ibadet ve irşadla geçirdiği rivayet edilir. Şöhreti Bursa'dan sonra Osmanlı hâkimiyeti altındaki topraklarda giderek yayılmış ve hakkında birçok menkıbe teşekkül etmiştir. Bunların en meşhuru, Bursa'da Yıldırım Bayezid tarafından Emîr Sultan'ın tavsiyesiyle yaptırılan Ulucami ile ilgili olanıdır. Bu menkıbeye göre caminin inşaatı sırasında Yıldırım Emîr Sultan'a bina hakkındaki görüşünü sormuş, Emîr Sultan da caminin dört köşesinde birer meyhaneden başka bir eksiği kalmadığını söylemiş, bu uyarı üzerine padişah içkiye tövbe etmiştir. Bazı kaynaklarda bu olayın Yıldırım Bayezid ile Somuncu Baba arasında geçtiği nakledilir.

Vefatından sonra Emîr Sultan'ın yerine halifelerinden Hasan Hoca şeyh olmuş ve on üçüncü halife İbrâhim Efendi'ye kadar (ö. 1178/1764-65) dergâhta Emîr Sultan'ın silsilesi devam etmiştir. İbrâhim Efendi'den sonra Emîr Sultan Dergâhı'nın şeyhliği Celvetî meşâyihinden Selâmi Ali Efendi'ye intikal etmiştir. Dergâh 1225 (1810) yılına kadar Celvetî olarak faaliyet göstermiş, bu tarihte Hacı Ahmed Efendi'nin şeyh olmasıyla Nakşibendî dergâhına dönmüştür. Emîr Sultan'ın takip ettiği irşad usulü bilinmemektedir. Kaynaklarda dergâhta "usûl-i Emîr" üzere âyin yapıldığı söylenmekteyse de bu âyinin uygulama tarzı hakkında bilgi verilmemiştir.

Emîr Sultan'ın halifeleri daha şeyhin sağlığında Bursa, Balıkesir, Edremit ve Mihaliç'e, Karaman sınırlarına, Aydın ve Saruhan sancaklarına kadar yayılmışlardı. Kendisine mensup şeyh ve dervişler Rumeli yakasına geçip mürşidlerinin âdet ve menkıbelerini Gelibolu'dan başlayarak sınır boylarına kadar götürmüşlerdir. Osmanlı ordusunun bazı seferlerine bizzat katıldığı gibi müridlerini de gazâyâ teşvik eden Emîr Sultan'ın öldükten sonra da asırlarca Osmanlı ordusundan himmetini esirgemediğine inanılmıştır. Hakkında yazılan menâkıbnâmelerin çoğunda, sağlığında gösterdiği kerâmetler ya-

nında vefatından sonra da özellikle dar-da kalmış askerlere himmeti hakkında anlatılanlar geniş yer tutmaktadır. Bütün bunlar Emîr Sultan'ın Türk halkı üzerindeki tesirini göstermesi bakımından önemlidir.

Türk edebiyatında Emîr Sultan hakkında yazılmış birçok manzume bulunmaktadır. Bunlardan, şiirleri Yûnus Emre'nin şiirleriyle karıştırılan Yûnus adlı bir şairin manzumeleri Emîr Sultan hakkındaki menâkıbnâmelerde yer almaktadır. Emîr Sultan'a dair yazılan şiirlerin en meşhuru Bursalı Ahmed Paşa'nın, "Ey âlem-i velâyete sultân olan Emîr / Vey mülk-i Rûm'a rahmet-i rahmân olan Emîr" mükerrer beytini ihtiva eden terciibendidir.

Emîr Sultan'ın sağlığında Bursa'dan uzak yerlerde oturan dervişler yılda bir defa kâfile halinde yola çıkarak mürşidlerini görüp duasını almaya gelirlerdi. Bu ziyaretler ölümünden sonra bir gelenek halini alarak asırlarca devam etmiştir. Bursalılar'ca bir bereket vesilesi sayılan bu gelenek XX. yüzyılın başlarında terkedilmişse de ramazan ve kurban bayramlarının ikinci günlerinde Eşrefî şeyh ve dervişlerinin zikrederek Emîr Sultan türbesine yaptıkları ziyaret ve Eşrefiyye usulüne göre icra ettikleri âyin şeklindeki geleneği bir süre daha devam etmiştir. Emîr Sultan'la birlikte Anadolu'ya gelen süflerin bir kısmı Bursa'nın çeşitli yerlerinde zâviyeler açmışlardır. Bunlardan Seyyid Nâsır Bursa Pınarbaşı'nda, Ali Dede İncirli Hamamı civarında, Seyyid Usûl Kuruçeşme mahallesinde, Seyyid Nattâ da Ebû İshak Kâzerûnî zâviyesinde tarikat faaliyeti göstermişlerdir.

Yakın zamanlarda yayımlanan bir makalede, Emîr Sultan'ın Alaşehir'de faaliyet gösteren halifesi Şeyh Sinan ile meşhur Osmanlı şairi Şeyhî'nin aynı kişi olduğu öne sürülmüştür (Bilgin, s. 123-139). Ancak sağlam delillere dayanmayan bu iddianın doğru olma ihtimali oldukça zayıftır.

Emîr Sultan hakkında çeşitli menâkıbnâmeler kaleme alınmıştır. Bunların ikisi, kendisinden sonra dergâhına şeyh olan Hasan Efendi'nin *Müzîlû's-şükûk*'ü ile (Bursa Eski Yazma ve Basma Eserler Ktp., Ulucami, nr. 168) üçüncü şeyh Lutfullah Efendi'nin *Cenâhu's-sâlikîn* adlı eserleridir. Diğer menâkıbnâmelerin önemlileri şunlardır: İbrâhim b. Zeynüddin, *Vesiletü'l-meâlîb fi cevâhiri'l-menâkıb* (Emîr Sultan'ın on yedi menkı-

besini ihtiva eden Arapça eserin [*Keşfü'z-zunûn*, II, 1841] Türkçe tercümesi Millet Kütüphanesi'ndedir [Ali Emîrî, nr. 1060]); Yahyâ b. Bahşî, *Menâkıb-ı Cevâhir* (Hacı Selim Ağa Ktp., Kemankes, nr. 410/1); Ni'metullah, *Menâkıb-ı Emîr Sultan* (Süleymaniye Ktp., Hacı Mahmud, nr. 4564); Müdâmi, *Dîvân-ı Müdâmi der Vâsî-ı Emîr Sultan* (İÜ Ktp., TY, nr. 5520); Hüsameddin, *Târîh-i Emîr Sultan* (Millet Ktp., Pertev Paşa, nr. 457); Senâî, *Menâkıb-ı Emîr Sultan* (İstanbul 1290). Emîr Sultan hakkında bazı müstakil kitaplar da yayımlanmıştır (Gazâlî Saltık, *Bursa'da Emîr Sultan ve Kerametleri*, Bursa 1959; Şinasi Çoruh, *Emîr Sultan*, İstanbul, ts.; Hüseyin Algül, *Bursa'da Medfun Osmanlı Sultanları ve Emîr Sultan*, İstanbul 1981).

BİBLİYOGRAFYA :

- Tabersî, *İ'lamü'l-verâ' bi-a'lâmi'l-hüdâ*, Beyrut 1985, s. 329; Aşıkpaşazâde, *Târîh*, s. 117; Lâmiî Çelebi, *Şehrengiz-i Bursa*, Bursa 1288, s. 11; Rüstem Paşa, *Tevârîh-i Âl-i Osman*, İÜ Ktp., TY, nr. 2438, vr. 104^b; *Tevârîh-i Âl-i Osman* (haz. Nihat Azamat), İstanbul 1992, s. 61-62; Taşköprizâde, *eş-Şekâ'ik*, s. 54-55; Mecdî, *Şekâik Tercümesi*, s. 76-78, 132; Hoca Sâdeddin, *Tâcü't-tevârîh*, I, 145, 188, 345; Âlî, *Kühû'l-ahbâr*, İstanbul 1277, V, 83, 195-197; Atâî, *Zeyl-i Şekâik*, s. 61, 62, 161; Baldirzâde, *Rauza-i Evliyâ*, İÜ Ktp., TY, nr. 2556, vr. 2^b-10^a; a.mlf., *Vefeyatnâme*, Süleymaniye Ktp., Esad Efendi, nr. 1381, vr. 3^a; *Keşfü'z-zunûn*, II, 1841; Sarı Abdullah Efendi, *Semerâtü'l-fuâd*, İstanbul 1288, s. 231; Evliyâ Çelebi, *Seyahatnâme*, II, 16, 47-50; Mehmed Şemseddin, *Yâdigâr-ı Şemsî*, Bursa 1332, s. 3-27; Münecimbaşı, *Sahâifü'l-ahbâr*, I, 365; III, 309, 313, 337, 340, 348; Belîğ, *Güldeste*, s. 69-79; Hammer (Atâ Bey), I, 42, 76, 277-280, 343; Atâ Bey, *Târîh*, I, 35; Harîrîzâde, *Tibyan*, III, vr. 205^b-208^b; *Osmanlı Müellifleri*, I, 57; Köprülü, *İlk Mutasavvıflar*, s. 264-265; A. A. Vasiliev, *Histoire de l'Empire Byzantin*, Paris 1932, II, 330; Arşiv Kılavuzu, İstanbul 1940, s. 139; Kâmil Kepingioğlu, *Bursa Kütüğü*, Bursa Eski Yazma ve Basma Eserler Ktp., Genel, nr. 4519-4522; a.mlf., "Târîhî Vesikalar ve Bilgiler", *VD*, II (1942), s. 410; Ma'sûm Ali Şah, *Tarâ'ik*, III, 71; Ahmed Hamdi Tanpınar, *Beş Şehir*, İstanbul 1969, s. 126-128; Cavît Baysun, "Emîr Sultan'ın Hayatı ve Şahsiyeti", *TD* (1949), I, 77-94; a.mlf., "Emîr Sultan", *İA*, IV, 261-263; Orhan Bilgin, "Şeyhî Hakkında Yeni Bilgiler", *MÜTAD*, sy. 7 (1991-92), s. 123-139.

HÜSEYİN ALGÜL — NİHAT AZAMAT

EMİR SULTAN KÜLLİYESİ

Bursa'da Emîr Sultan adına
XV. yüzyılın ilk yarısında
kurulan külliye.

Bursa'nın doğu kesiminde şehre hâkim bir mevkide kurulmuş olan külliye Emîr Sultan'ın türbesini de içine almaktadır. Bir tarikat külliyesi niteliğindeki